

CVII.

Forslag til Lov

om

Menighedsraad.

(Som vedtaget af Landstinget ved eneste Behandling efter Fællesudvalg den 26. April 1912, overensstemmende med Vedtagelsen i Folketinget den 25. April 1912.*)

I.

§ 1.

Der skal som Regel være et Menighedsraad for hvert Kirkesogn.

Hvor der i et Kirkesogn findes to eller flere Kirker, og der til hver af disse er henvist en bestemt Kreds af Sogneboerne, afgør Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet efter Biskoppens Indstilling, hvorvidt ogsaa hvert saadant Sognedistrikt skal have sit Menighedsraad.

Naar det til en Købstadkirke henlagte Landdistrikt (Landsogn) har eget Fattig- og Skolevæsen, har det Ret til paa Begæring herom at faa sit eget Menighedsraad.

Efter Indstilling fra Menighedsraadet — forud for det første Valg: Valgbestyrelsen, jfr. § 6 — og Biskop kan Ministeriet bevilge, at flere til samme Pastorat hørende Sogne faa fælles Menighedsraad. Saadant Fællesskab kan Ministeriet igen ophæve, naar det efter Indstilling fra Menighedsraadet og Biskoppen finder, at Omstændighederne tale derfor.

Ved Oprettelse af nye Sogne eller Sognedistrikter bestemmer Ministeriet efter Indstilling fra Biskoppen, om der skal oprettes Menighedsraad for den udskilte Del før det næste almindelige Valg til Menighedsraadene.

Ligeledes bestemmer Ministeriet efter Indstilling fra Biskoppen, hvilke af de for Anstalter, Stiftelser eller særlige Klasser af Personer oprettede Menigheder der skal have deres eget Menighedsraad.

Antallet af Menighedsraadenes Medlemmer fastsættes af Ministeriet efter de nedenstaaende Regler.

§ 2.

Menighedsraadet bestaar af Sognepræsten og de ved Menigheden ansatte faste Kapellaner (residerende Kapellaner eller Kaldskapellaner) samt mindst fire af Menighedsraadskredsens til Folkekirken hørende Beboere, valgte efter nærværende Lovs Regler. Ved Fastsættelsen af de valgte Medlemmers Tal tages Hensyn til Antallet af Folkekirkens Medlemmer i Menighedsraadskredsen ved sidste Folketælling saaledes,

*) Se Tillæg B. Sp. 2423; Folketingstidenden: Eneste Behandling Sp. 7839; Landstingstidenden: Eneste Behandling Sp. 1429.